

«Πλούσιοι επτώχευσαν...»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Το «τίποτα δεν είναι δεδομένο» φαίνεται πως το κατανοούμε, όταν η σκληρή πραγματικότητα της ζωής μάς το προσφέρει ως εμπειρία. Σιγά - σιγά, ή και ξαφνικά, ανατρέπονται όσα ωραία, εύκολα ή άνετα είχαμε, ώστε να βρεθούμε στην αντίπερα όχθη μαζί με αυτούς που αντιπαραβάλλαμε τον εαυτό μας...

Δεν είναι μόνο η οικονομική ανατροπή στη ζωή μας. Είναι και οι ωραίες σχέσεις, η κοινωνική αποδοχή, η επαγγελματική καταξίωση. Όλ' αυτά δημιουργούν ευφορία και ψυχική ενατένιση. Χαίρεσαι την καθημερινότητα, δημιουργείς, αποδίδεις. Είναι ωραίο ο άνθρωπος να νιώθει τα πιο πάνω βιώματα! Άλλωστε, η βίωσή τους αντανακλάται θετικά και στους άλλους.

Πέρα, όμως, από την υλική ή ψυχολογική ενδεχόμενη ανατροπή, απρόβλεπτες ίσως στην πορεία της ζωής, είναι και η πνευματική. Ενώ ζεις κοντά σου το Θεό, χαίρεσαι την παρουσία Του, ώστε να προσεύχεσαι χωρίς κόπο και να «θρησκεύεις» άνετα, συμβαίνει κάτι και βρίσκεσαι στην κατάσταση της ακηδίας, της

αδιαφορίας, της πνευματικής νωθρότητας. Βέβαια, δεν είναι ευχάριστα αυτά τα βιώματα, ύστερα μάλιστα, από την προηγούμενη «πνευματική ευφορία».

Νιώθεις να βρίσκεσαι «εις χώραν μακράν», όπως ο άσωτος. Να κατεβαίνεις στον Άδη του εαυτού σου χωρίς ελπίδα φωτός. Να είσαι μόνος κι αβοήθητος, ανάμεσα σε ανθρώπους ανυποψίαστους για το τι μέσα σου περνάς.

Σ' αυτή την οριακή καρδιακή εμπειρία ο Χριστός, που παρακολουθεί με ενδιαφέρον αλλά όχι επεμβατικά, στέλλει δύο μηνύματα: Το ένα έρχεται απ' έξω και το άλλο από μέσα. Το εξωτερικό μήνυμα μπορεί να προέλθει από κάτι που διαβάσαμε ή ακούσαμε, που μπορεί να μην έχει απαραίτητα άμεση σχέση με την κατάστασή μας. Εμείς, όμως, το εισπράττουμε ως προσωπικό. Το εσωτερικό μήνυμα είναι ο λογισμός που μάς παραπέμπει σε ό,τι χάσαμε κι ενεργοποιεί την επιθυμία της επιστροφής, αρχίζοντας με το ασθενικό, ίσως, αλλά ουσιαστικό «Κύριε, Ελέησον».

Η ανατροπή των δεδομένων μας, αν και προκαλεί σύγχυση κι αναστάτωση, δεν είναι πάντα κάτι αρνητικό. Μπορεί να μας δώσει την ταπείνωση που αναπαύει, τη σοφία που ωριμάζει, την ανοικτοσύνη της καρδιάς που αγκαλιάζει τον άνθρωπο «όπου γης», τον καταλαμβάνει και τον αποδέχεται.

Φαίνεται πως είναι δύσκολο, κι ίσως αδύνατο, χωρίς κάποιο τράνταγμα να μπορέσουμε ν' αφαιρέσουμε τα εξογκώματα του εαυτού μας, να κατανοήσουμε το

ψέμα με το οποίο ταυτιστήκαμε, να ξεκαθαρίσουμε την αίσθηση από τη ψευδαίσθηση της όντως ζωής.

Κι όταν το πρώτο τράνταγμα περάσει και προσγειωθούμε στη νέα πραγματικότητα, αποδεχόμενοι με εμπιστοσύνη το σχέδιο που έχει για μας ο ουράνιος Πατέρας μας, τότε θ' αρχίσει ν' ανατέλλει μέσα μας το Φως Του και να κατανοούμε την ευλογία που μας βρήκε. Τότε θα ζούμε, για πρώτη φορά ίσως, την αλήθεια και ομορφιά της ύπαρξής μας, των γύρω μας, της φύσης, της όλης ζωής.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3OCMSHy>